

בבוגרת, כדכתיב "כי יהיה נערה בתולה"⁵³, כך גם כשסרחה ולבסוף בגרה דינה בחנק.

שהיות ונשתנה גופה [שהרי בגרה] בין שעת החטא להעמדה בדין — נשתנה גם דין מיתתה, לכפי שהוא עתה.

ומקשינן: למימרא, משמע מדברי הברייתא ששנה שילא, דכל היכא דאישתני גופא [שנשתנה הגוף] — אישתני קמלא [משתנה גם דין המיתה, בהתאם].

ורמינהי סתירה לכך, מהא דתניא [לקמן] מו א: נערה המאורסה שזינתה, ומשבגרה כנסה בעלה, והוציא עליה שם רע, שטען בבית דין שלא מצא לה בתולים, ושיקר בדבריו — הוא אינו לוקה, ואינו נותן מאה סלע.

והטעם, משום שחיובים אלו נאמרו דווקא בבעל המוציא שם רע על נערה, בהיותה נערה. וכאן, שכנסה כשהיא בוגרת, ואז העליל עליה שזינתה תחתיו בזמן האירוסין, אין הוא מתחייב בעונשים המיוחדים שחייבה תורה את המוציא שם רע על נערה בתולה מאורסה, היות ומה שמחייב אותו במלקות ותשלום קנס הוא על מעשהו שעשה בעקימת שפתיו, שהעליל עליה שלא מצא לה בתולים, וכאן הרי העליל עליה זאת כשהיתה כבר בוגרת, ולכן אין עליו חיובים אלו.

ואם אמת היה הדבר, שלא נמצאו לה בתולים, לפי שזינתה תחת בעלה בזמן

תני שילא, היה [האמורא] שילא, שונה ברייתא:

שלש מדות, הלכות חלוקות בשלשה אופנים, יש בנערה מאורסה שזינתה:

המידה האחת, אם באו לה עדים בבית חמיה, לאחר שנשאת, שזינתה כשהיתה מאורסה בבית אביה — סוקלין אותה על פתח בית אביה. כלומר: ראו גידולים שגידלתם!

כדי שידעו הכל שמבית אביה הוא שיצאה הנבלה הזאת, שבהיותה בביתו היא זינתה, ולא בבית חמיה!

שהרי על מקרה כזה מדבר הכתוב, שהבעל אומר: "ואקרב אליה ולא מצאתי בתולים", והיינו שכבר נשאת. ועל זה אמר הכתוב: "והוציאו את הנערה אל פתח בית אביה".

המדה השניה, אם באו לה עדים בבית אביה, קודם שנישאת, ומעידים שזינתה בבית אביה⁽⁵³⁾ — סוקלין אותה על פתח שער העיר. שכך כתוב: "כי יהיה נערה בתולה מאורסה, והוצאתם את שניהם אל שער העיר ההיא, וסקלתם אותם באבנים".

המידה השלישית, פרחה [זינתה] ולבסוף בגרה — תידון בחנק.

כמו שאילו היתה מזנה עכשיו, אחר שבגרה, לא היה דינה בסקילה אלא בחנק [היות וחיוב סקילה נאמר רק בנערה מאורסה ולא

53. אביה שזינתה בבית חמיה". והיינו, שזינתה בבית חמיה קודם כניסתה לחופה, אף שבאו עדים אחר שחזרה לבית אביה, הרי זו נסקלת על

53. כך היא גירסת רש"י, וכן הגירסא לפנינו בגמרא.

אבל הרמב"ם גורס: "באו לה עדים בבית